

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.349 van 13 maart 2014
in de zaak A. 211.638/XIV-35.475**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Herman De Ponthiere
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Veemarkt 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 13 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 116.834 van 14 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 februari 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoekers voeren in het enige middel onder meer de schending aan van artikel 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest

deze bepaling zou hebben geschonden. Artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) werd opgeheven door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekers een aantal tegenstrijdigheden en lacunes in hun verklaringen, meer bepaald wat betreft het krantenartikel over het incident en de tas met alle belangrijke documenten en hun geld, trachten te weerleggen door het geven van een verklaring post factum. Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verkeerdelijk stelt dat het gezin twee kinderen telde op het ogenblik van de beweerde feiten, beperken de verzoekers zich in hun verzoekschrift in de graad van administratieve cassatie tot het herhalen en bevestigen van hun eigen standpunt. Ook wat betreft de vaststelling in het bestreden arrest dat de houding van verzoeker niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging, benadrukken de verzoekers hun eigen standpunt. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Waar de verzoekers aanvoeren dat een “onvoorzichtige houding” België niet ontslaat van de plicht de asielaanvraag aan een grondig onderzoek te onderwerpen, gaan zij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest en laten zij na uiteen te zetten welke elementen van hun asielaanvraag niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers aanvoeren betreffende het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken, wordt nergens in het bestreden arrest gesteld dat “bezwaarlijk aan de verzoekende partijen kan verweten worden dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd gedirigeerd door de tolk” zodat niet kan worden ingezien waarom de motivering van het bestreden arrest intern tegenstrijdig zou zijn. Ter staving van hun verklaringen betreffende het binnenkomen van de Europese Unie die zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben afgelegd, verwijzen de verzoekers in hun enige middel

naar een bericht van Europol van 31 januari 2014. Dit document dateert evenwel van na het bestreden arrest zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er redelijkerwijze geen rekening mee kon houden. Wat betreft de kritiek van de verzoekers op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “meer bewijswaarde (...) (hecht) aan de telefoon-gesprekken, dan aan de stukken, die de verzoekende partijen hebben neergelegd”, behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In punt 2.2.9.2. van het bestreden arrest wordt uitgebreid gemotiveerd omtrent de bewijswaarde van de betreffende stukken en het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien maart tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams